

ELŐSZÓ: Ez a párbeszéd két tinédzser közt történt meg egy keddi napon. Mindennapi témák kerülnek szóba, olyan mindennapi témák, melyeket a kamaszok olyan komolynak ének meg, mint semmi mást. Valaki olyanok témái, akik keresik a helyüket, s azt hiszik, hogy akkor fogják megtalálni azt, ha a lenti témákban kitisztazzák álláspontjukat, s ezzel megtalálva önmagukat és a helyüket a világban.

ELVESZNI ÉS MEGKERÜLNI

EDU: Te átlagosnak érzed magad Kakukk?

KAKUKK: Dehogy! Én nagyon különleges vagyok!

EDU: Honnan tudod, hogy az vagy?

KAKUKK: Már, hogy ne lennék az! Tudod te mit érzek ÉN? ...Dehogy tudod. Ami azt illeti még jó is, hogy nem tudod, mert egy magadfajta egészséges személynek túl sok lenne, vagy talán egészen lehetetlen azt, amit ÉN érzek. Amin ÉN keresztülmegegyek az mindennek a teteje. Meg az alja is.

Éreztél már valaha olyat, hogy minden sötét lesz körülötted és absztrakt meg groteszk formák támadnak rád. Mindegyiknek ki van nyitva a száj, kivillannak a rohadó fogaik, kénes búzzal árasztva el a teret. Közelednek, lassan, mint a zombik. Az életed legijesztőbb emlékei támadnak meg. Kitörnek a tudatalattiból, szorongatnak, táncot járnak körülötted, simogatnak, később pedig beléd marnak. Ám mind e szörnyű démoni ceremónia közepedte, te nem ijedsz meg. Egyszerűen nem tud érdekelni. Hidegen hagy minden gondolat, ami mindennek az érzés felmerülésekor valamit kiválthatna belőled. Passzív vagy. Elutasító. Vagyis mindenki ezt mondaná, ha bárki megérthetné, hogy mi zajlik benned, de te még azt se érzed. Az elutasítás érzését sem. Szóval igen. ÉN így éreztem vasárnap este. Depresszióknak szokták becézni.

Hétfőn is volt bennem valami hasonló, de az mégsem ilyen volt. Ott már volt bennem valami. Itt már érdekelt, hogy mi van bennem. Azt éreztem, hogy tele vagyok. A testem egy lufi volt és a levegőt valaki csak fújta és fújta bele megállás nélkül. Utáltam az érzést. Fel voltam fújódva, a bőröm feszült rajtam. Belenéztem a tükörbe és már nem körülöttem voltak az undorító szörnyek, hanem ÉN voltam az undorító szörny. Egy dagadt, zsíros, szőrös ogre lettem. Néztem még magam egy kicsit a tükörben, amikor Anyum benyitott. Rám nézett. Odaadott egy ruhát, egy XXXXS-es ruhát. Ez a nő meghibbant? Nem látja, hogy ÉN nem vékony, hanem dagadt vagyok? Ez a ruha nem fog rámjönni. Kivéve, ha leadok pár kilót.

Kirohantam a mosdóba. Az ujjaimmal patakot fakasztottam a torkomból. A maró sárgás savval átitatott rizs pufi csak úgy zúdult ki a számon át. Önkívületi volt megszabadulni a terheimtől. Mintha kiadhattam volna mindent. Csak hánytam és hánytam mígnem már nem jött más csak egy kis epe. Megkönnyebbültem. Tehát ez volt hétfő reggel. Utána nem igazán történt más.

Ám a kedd... Az megint egy új szintje volt az érzelmeim hullámának. Egy arc rám mosolygott. Egy másik felhúzta az orrát. Mit is mondott? Ezt rólam mondta? Miért mondta ezt? Most ezt megtegyem? Mi van, ha nem tetszik neki? Mi van, ha viszont, ha nem teszem meg másnak nem fogok megfelelni? Úr Isten. Mit tehetek és mit nem? Mi tesz engem jóvá? Mi lesz, ha nem fog menni megtenni? Vagy csak félig sikerül? Az elég? Nem elég! Hogy is lehetne elég?! ÉN nem tudom...és senki más nem is fogja tudni, mert senki sem érezhet úgy, mint ÉN!

EDU: Uuuu. Megvan.

KAKUKK: Élethűen alakítottam?

EDU: Tökéletes volt. Miss én kisasszonyt, Alizt játszottad el. Ugye?

KAKUKK: Természetesen.

EDU: Ahj, de utálok azt a csajt. Mintha mindegyik mentális betegséget kipróbálta volna. Konkrétan nincs egy olyan pillanat amikor ne szenvedne. Ám hagyjuk abba a kitalálósdit. Inkább játszunk olyat, hogy miközben megyünk, ha meglátunk egy embert egyetlen megjelenésből megpróbáljuk kitalálni, hogy milyen élete lehet.

KAKUKK: Rendben. Kezdhetem?

EDU: Aha. Uh. Várj. Mégis hadd kezdjek én.

KAKUKK: Okés.

EDU: Látod ott azt a csávót?

KAKUKK: Nem látom. Kit? Hol kéne keresni?

EDU: Na látod. Annyira jelentéktelen, hogy észre sem veszed. Ott áll a lámpaoszlopnál egy zsíros fekete hajú, kb 163 cm magas, nike egybe szettes vékony srác. Sporttáska van nála és shaker. Fix a gym-be megy.

KAKUKK: Jaaa. De box kesztyű is van nála.

EDU: Akkor box edzésre megy a gym-be. Na már most. Úgy hívják, hogy Nagy Máté. A lehető legelterjedtebb, vagyis a legunalmasabb név, amit ki lehet egyáltalán találni. Van egy bátyja, aki sokkal jobb nála. Mindenben jobb egyszerűen. Mikor a bátyja született ő rá még volt energiájuk a szüleinek, így őbenne kialakult a magabiztosság, ám Máté, akit egyáltalán csak azért csináltak, hogy a bátyjának legyen játszótársa, rá már nem jutott energia. Ő nem kapott sohasem elég figyelmet. Őt nem vitték babaúszásra. Őt nem mutogatták a rokonságnak és az ismerősöknek lépten-nyomon. Neki már nem kerestek óriási lelkesedéssel óvodát, hogy vajon melyik lenne a legjobb Máténak. Őt csak ugyanoda beiratták, mint a bátyját, hisz az úgy is már bevált. Ő nem kapott törődést. A bátyja levetett ruháit hordta. Ám nem csak a ruháiból kapta meg a levetettet, de a játékokból, a babakocsiból, az intézményekből, a szokásokból tehát mindenből. Mátéból nem lett Máté, ő csak a bátyja levetett mása. Persze ezt nem igazán lehet tudni. Otthon szeretik őt, csak nem figyelnek rá. Ha eszükbe jut, akkor van vele foglalkozva. Ezért tanult meg Máté olyan jól utánozni. Kopizni. Csak nézz rá. Úgy néz ki, mint minden egyes fuckboy azzal a szettel, az összetört iphone-al, a cipőjével és a haj stílusával. Semmi különleges nincs benne. Most boxolni megy, mert a bátyja is valaha boxolt és tehetséges volt, így Máténak is kell, de ő nem jó benne. Az edzésen, a klubban nem találja a helyét. Ő nem tartozik oda. Persze azt se tudja, hogy hova tartozik, de hogy oda nem az biztos. Így néz ki egy edzése: Máté egészen korán érkezik meg az öltözőbe. Van már ott pár srác, de azok még jelentéktelenebbek, mint ő. Ebből kifolyólag nem köszön nekik, nehogy a gang meglássa, hogy ő szóba áll velük. Aztán szépen lassan megérkeznek a populáris srácok. Némelyik köszön neki, de a mag soha nem figyel rá. A tipikus öltöző hangulatba ő nem tud bevonódni, mert nincs önbizalma, meg mert alpból sem figyelnek rá. A rémes 15 perc után, amit az öltözőben tölt utána az edzés egész jó. Nem jó a sportban, ám a teremben nem kell folyton beszélni, de mégis ott lehet. Ott lehet azokkal, akikre felnéz, de nem kell ténylegesen velük lennie. Kiveri magából a frusztrációját és becsaphatja magát azzal, hogy ma is sportolt és ott volt a maggal. Tehát ő Máté. A srác a lámpaoszlopnál.

KAKUKK: Nem volt rossz. Körülbelül annyira lehet népszerű, mint Aliz.

EDU: Neeem. Alizt kinézik. Mátét megtűrik vagy nem veszik észre. Tény, hogy egyik se a társaság része, de mégis más a helyzet.

KAKUKK: Más a környezet, amiből jönnek.

EDU: Aliznál pont nem a családján múlik az, hogy milyen. Neki jó családi háttere van.

KAKUKK: Nem tudhatod mi zajlik a színpalak mögött.

EDU: Jogos.

KAKUKK: Bár úgy is mindketten tudjuk milyen az, ha a család nincs ott a gyerekeknek.

EDU: Kire célszol?

KAKUKK: Magdi...

EDU: Mi? Én nem tudom, hogy mi van vele. Nem tartom vele a kapcsolatot.

KAKUKK: Tudod ő mindig is nagyon el volt hanyagolva. Ez nem látszott rajta minden nap, ám amikor igazán tényleg kiadta magából az érzéseit valahogy így jellemezte mindig:

Otthon lenni olyan, mintha egy kis bolygón élnék. Nem valami nagy ez a kis bolygó, kb akkora, mint a házunk. Nagyon csendes hely, látogatói csak minden nap 21:30-tól vannak, ám ők is reggel 6:30-kor elmennek. Feltöltődni jár ez a két vendég a bolygóra. Van ott ugyanis egy töltőállomás, ami számukra van fenntartva, szóval én oda nem mehetek. Pedig szép az az állomás. Meleg fények játszadoznak ott, van egy tó, ami éjjelre mindig habfürdővel telik meg, továbbá pedig friss színházi előadás vár a látogatókra minden áldott este. Olyan életteli az a varázsbuborék, ami körül lengi ezeket a látogatókat. Csodálatosnak néznek ki. Párszor már beszéltem velük, de csak formális dolgokról. Néha megkérdezik, hogy az én útjaim milyenek, hogy ettem-e meg hasonlókat. Imádom azokat a pillanatokat, amikor hozzám szólnak. Szeretem őket. Ha pedig nem jönnek egyik este, szörnyű hideg, fakó szellemek járnak rá a bolygóra. Félek egyedül ott. Mindig egyedül vagyok, az estét kivéve. Ébredéstől 21:30-ig egyedül vagyok. Szép és rendezett a bolygóm, tele van növényekkel és jobbnál jobb játékokkal, viszont meguntam egyedül játszani.

Szóval így jellemezte az otthonát.

EDU: Jó, de ezt nem most mondta, hanem amikor kisebb volt!

KAKUKK: Ez igaz. Azóta óriási partikat szokott tartani, és minden féle rosszba belekeveredik, csak hogy a szülei veszekedjenek vele, tehát több időt töltsenek vele...

EDU: Szörnyű lehet... Össze nem lehet hasonlítani, ám én talán mégis inkább azt választanám, hogy el legyek hanyagolva, mint, hogy abúzálna létezzek.

KAKUKK: Miért? Nem mintha nem értenék egyet, csak kíváncsi vagyok te miért így gondold.

EDU: Jézusom. Számomra ez olyan egyértelmű, hogy így hirtelen alig sikerül megtalálnom a megfelelő szavakat. Tehát. Elsőnek is, egy olyan családban, ahol a kezdetektől fogva arra tanítják viselkedésükkel a szülők a gyereket, hogy nem érdemel szeretetet, hisz folyton bántják, soha nem fog onnan egy stabil felnőtt kilépni az életbe. Mindig meg fogja kérdőjelezni magát, ő is a szülei mintájára erőszakossá fog válni, és ő is csak bántani fog. Nem fogja tudni elfogadni a szeretetet, mert nem tanították meg arra, hogy ő szerethető, vagy egyáltalán szeretni ő képes. Másodszor is, egy traumatizált embernek foglalkozni kell a mentális egészségével, még jóval többet is, mint egy átlagembernek, így nehezebben fog tudni az életében előre haladni, mert plusz munkája van, amit a szülei nem végeztek el. Sokszor az ilyen emberek kezdenek el szereket használni, figyelem elterelésből, és ők is azok, akik akár mást is befolyásolni fognak, hogy szereket fogyasszanak. Ami azt illeti nem tudom, hogy melyik ember érzi rosszabbul magát. Az, akinek nem volt családja, vagy az, akinek rossz családja volt, de ez olyan összetett. Az biztos, hogy mind a kettő helyzetből nagyon nehéz kitalálni és megtalálni önmagad. Nagyon nehéz lehet. Bele is zavarodtam. Én örülök, hogy nekem az iskola a legnagyobb nehézségem egyelőre.

KAKUKK: Uuu. Ide menjünk be. Ez a kedvenc kisboltom. Tudod itt szoktam venni azt a kis karamellát, aminek mindig megeszed a felét.

EDU: Olyan hülye neve van... Őrült tehén vagy mi.

KAKUKK: Igen az! Na, hogy is érted azt, hogy az iskola a legnagyobb kihívásod? Te mindenből jó vagy. Egyszerűen megérted az anyagot, jó jegyeket kapsz mindenféle plusz energia befektetése nélkül. A tananyag számodra nem kihívás!

EDU: Nem is a tanulnivaló, ebben igazad van, ám maga az intézet, a légkör az, ami nehéz nekem. Nem tudom miért tanulok, nem tudom mi akarok lenni, nem tudom, hogy előre haladok-e az életemben azzal, amit csinálok. Tudod ez olyan kétségbeejtő. Mert tegyük fel ez a kisboltos néni is valaha rendelkezett álmokkal. Ő sem akarta az életét egy kassza mögött eltölteni. Képzeljük azt, hogy csodálatosan rajzolt. A legegységibb módon tudta megfogni az árnyékokat és a fények kontrasztját. Amit látott hiperrealisztikus pontossággal tudta a papírra vetni. Képei éltek. Kedvenc témái az ember anatómiája volt. Imádta kifürkészni, megfigyelni, majd megörökíteni az emberek sajátságos vonásait. Különleges, nem mindennapi kinézetű és kisugárzású emberek fogták meg, mert ő a váratlan szerette megvalósítani. Jó volt a hobbijában. Ám ez a tevékenység sohasem adott neki teljes kielégülést. Nem hitte, hogy neki ez lenne az útja. Képei értékelve voltak, szerette ő is a képeit, de semmi extra. A környezet, az emberek hiába adtak neki jó alapanyagot az alkotáshoz, azt érezte, hogy a környezet nem akarja viszontlátani a munkáit. Ebből kifolyólag egy idő után már nem jött az ihlet. Elkerülte őt az alkotni vágyás szelleme is. Leérettségizett, elment egyetemre marketinget tanulni, ám otthagya azt három év után. Hiába tanult, jó környezetben, jó eredményekkel, nem volt semmivel sem elhivatott. Soha nem találta a helyét. Nem váltotta be önmagát. Most itt ül, lesüllyedve ebben a kisboltban és néha napján rajzol már csak. Csak akkor, ha a biztonsági kamera jól megörökítette az érdekes kinézetű vásárlót.

KAKUKK: Jézusom ezt hagyd abba, de nagyon gyorsan! Ha attól félsz, hogy nem találod meg a szenvedélyes hivatásodat, és valami kisboltban fogsz kikötni, akkor gondolkozz egy kicsit reálisabban

azzal az intelligens fejeddel! Téged olyan emberek vesznek körbe, akik inspirálnak téged és törődnek veled. Ha magadtól nem is menne, akkor majd ők segítenek egy jó irányba terelni. Meg különben is! Az álmok jönnek és mennek. Változnak. Szerintem próbálj ki minél többet az életben, és valami csak meg fog fogni. Ha tapasztalatot szerzel, akkor könnyebben fogsz eligazodni az életben. Legalábbis én ebben hiszek. Ezért is próbálom most ki azt a gyakornoki munkát a nyáron.

EDU: Ah. Legyen igazad. Ám néha annyira szeretnék egy biztosítékot, hogy igen, ha ezt meg ezt csinálom, akkor ez és ez lesz.

KAKUKK: Ja persze. Egy héten belül az lenne a problémád, hogy meguntad. Ha előre lehetne tudni, hogy mi lesz, már senkinek sem lenne kedve csinálni is.

EDU: Nyertél.

KAKUKK: De tényleg. Ha pedig valami motivációra vágysz, szólj és csinálunk valami újat.

EDU: Kösz. Amúgy mi ez a gyakornoki munka?

KAKUKK: Egy nagy irodaház 77 emeletéből én a 43. emeletén fogok dolgozni. Kávét fogok felszolgálni fontoskodó úri embereknek. Olyanoknak, akik öltönyben, nyakkendővel és kiskosztümben, magassarkóban járnak. Az óráik többre kerülnek, mint az összes karácsonyi és szülinapi ajándékom együttvéve, és az aktatáskáikban olyan fontos iratok vannak, amikre még gondolnia sem szabad az illetékteleneknek. Tehát egy ügyvédi cég, közepesen fontos embereknek fenttartott éttermében fogok dolgozni.

EDU: Wow. Miért épp ott?

KAKUKK: Elsőnek is, szeretnék pénzt keresni. Másodszor is, óriási szerencsém volt, és egy ismerősünk beajánlott oda. Harmadszor, szeretnék egy olyan környezetbe beleláttni, ami ilyen fontosnak tűnik kívülről. Vajon belülről is olyan a "felnőtt élet", mint kívülről? Valószínűleg korántsem olyan, mint amilyennek elképzeljük, és nem is vagyok olyan naiv, hogy azt higgyem minden olyan lesz, mint ahogy képelem, de azért meg kell győződjek róla a tapasztalás útján.

EDU: Te milyennek képeled?

KAKUKK: A filmekben olyannak látjuk, mintha ők már emberként készek lennének. Nekem mindig az jön át, hogy a felnőtt karakterekkel történik az élet, fejlődnek a sportban, új hobbiba fognak, családot alapítanak, házat vesznek, munkát vagy pozíciót váltanak...Nem látom azt, hogy tudatosan foglalkoznának azzal, hogy ők kik is voltaképpen, mi is az ő feladatuk a Földön. Az élet folyik velük és ők döntéseket hoznak, olyan döntéseket, amiket azért tudnak meghozni, mert tudják, hogy kik ők és hogy mit akarnak. Ám én még nem láttam arról filmet, hogy az ember mikor forr ki. Mikor tudja meg, hogy mit akar az életben, hogy hová tartozik, hogy mi a célja. Egyáltalán a felnőtt lét azt jelenti, hogy tudod ki vagy?

EDU: Dehogyan is jelenti azt!

KAKUKK: Jól van na, de azért rá akarok nézni. Bele akarok látni a rendszerbe.

EDU: Logikus. Meg ugye a pénzzel is jó lesz megbarátkozni...

KAKUKK: Ez egy célzás volt?

EDU: Dehogyan.

KAKUKK: Bár..., ami azt illeti, az meg a másik fele. A felnőtt lét részben szól arról, hogy mint személy te milyen felnőtt vagy, részben meg a világnak vannak felnőtttséghez kötött elvárásai. Mint például ugye az anyagi biztonságodért való felelősségvállalás. Kellemetlen, de igazad van. Ebben tényleg nem vagyok valami profi. Most nem tudnék helytállni a pénz világában.

EDU: Azt hiszed, ha keresni fogsz menni fog?

KAKUKK: Igen!

EDU: Végül is... Ki tudhatja?! Annyi példa van van már előttünk, hogy ki, hogy és mikor találja meg a neki való utat. Még az is lehet, hogy ez után a meló után tényleg takarékosabban fogsz bánni a pénzzel.

KAKUKK: Jó. Ez most nem veszem magamra. Ami azt illeti igazad van. Nemrég megint belefutottam egy olyan reelsbe Instagramon, hogy az valami elképesztő. Egy appot talált ki a csávó és mivel alpból is benne volt valami facebook közösségben, így szinte pillanatok alatt eladta azt. Ez után még volt pár videója, majd utána egy olyan folytatás, hogy az appból befolyó pénzt befektette és most milliókat keres. Nagyon durva, hogy milyen összeköttetések, meg szálak vannak, amiket csak meg kell találni és jól kell csavarni. Mindjárt milliomos lesz az ember.

EDU: Nem akarok pesszimista lenni, de te olyan sok appot találtál ki.

KAKUKK: Nem ez a lényeg. Az ötlet kell.

EDU: Egyszerre szép is, meg ijesztő is. Tele vagyunk álmokkal, lehetőségekkel, kiaknázásra váró potencia vagyunk, de senki nem biztosít arról, hogy ha valamibe bele fogunk az beválik. Az ötletek, az álmok nekem mindig is olyan volt, mint a naprendszerünk és benne a Föld bolygónk. Tele van a kozmosz sziporkázó csillagokkal, melyek mind versengenek, hogy túl ragyogják egymást. Csodálatos színük egyedivé teszi őket, mindegyiknek kicsit más az összetétele, ám voltaképpen egyik sem különb a többinél. Mindegyik csillag egy potenciális energiaforrás, egy otthon álma, egy lehetőség egy Föld nevű bolygónak, hogy körül keringje és életet adhasson. Mégis mi arra az esély, hogy ez pont a mi csillagunknál történik meg? Mi az esély arra, hogy ez a csillag Nap legyen?

KAKUKK: De hisz ez gyönyörű. Mivel, nem tudjuk, hogy más Naprendszerben mi történik, ezért lehet az is, hogy máshol is van Nap és életet adó bolygó. Lehet, hogy a világban olyan kevés ötlet teljesedik be, mint amilyen kevés Nap van az Univerzumban, de ez azt is jelenti, hogy minden álom ott válik valóra, ahol megtalálja a neki szóló közönséget. Ezek azok a szálak, amiről beszéltem. Jó időben, megfelelő helyen, megválogatott társaságban születik meg az ötlet egésze. Addig meg keressük ezeket, hogy pont egybevágjon.

EDU: Te nem félsz, hogy nem fogod megtalálni a Földedet? Hogy nem fogsz annyira kiteljesedni, mint egy Nap?

KAKUKK: Te igen?

EDU: Picit. Ám ezzel egyetemben élvezem és várom is. Izgatott vagyok már csak a gondolattól is, hogy próbálkozhatok.

KAKUKK: Én is. Körülbelül ezek az érzések, gondolatok dominálnak a mindennapokban. Persze nem úgy a minden nap, mint például Daninak. Jézusom az a srác, milyen elvontan tudja magát előadni... Hogy ő miben hisz és mit tart értékesnek, ki való az életre, meg a többi hülyesége. Én nem fogok meditálni a füstölők közt, hogy mindenre rájöjjek...

EDU: Nyilván, de neki meg ha ez akkor ez. Ő így találja meg önmagát és az értéket az életben.

KAKUKK: De meghatódtál.

EDU: Na jó. Az a srác tényleg kattos.

KAKUKK: Ugye! Mindjárt őt is utánzom.

EDU: Jóóóó. Utána viszont én jövök.